

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **B. K.**
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2014 č. j. MSK 73982/2014, ve věci
jiného správního deliktu

takto:

I. V řízení se **pokračuje**.

II. Žaloba se **zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21.7.2014 č.j. MSK 73982/2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 17.4.2014 č.j. SMO/145920/14/DSČ/Mas, ve věci správního deliktu způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobkyně v podané žalobě namítla tyto žalobní body:
 - 1) správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění přestupce přestupku a nenaplnil tak požadavky dle ust. § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“);
správní orgán poté, co dospěl k závěru, že vozidlo neřídil žalobkyní uvedený P. K., měl tohoto předvolat k podání vysvětlení za účelem zjištění řidiče, kterému P. K. přikázal nebo svěřil v inkriminovanou dobu vozidlo žalobkyně k řízení. Žalobkyně sice připustila, že neznalostí jména konkrétního řidiče v době spáchání údajného přestupku mohla porušit ust. § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, přesto tato skutečnost nezbavuje správní orgán povinnosti podle ust. § 125f odst. 4 téhož zákona, tj. pokusit se zjistit pachatele přestupku. Tím, že správní orgán P. K. nepředvolal, nenaplnil dle žalobkyně podmínku učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Přestože nezbytné kroky neprovedl, zahájil správní orgán řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Postupoval proto v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu;
 - 2) žalobkyně nebyla v průběhu řízení vyzvána k uplatnění svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Takové opomenutí je ve smyslu ust. § 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) zásahem do ústavně daných práv a představuje zásadní procesní vadu řízení, když žalobkyně nemohla účinně hájit svá práva;
 - 3) žalovaný uvedl, že porušení pravidel bylo zjištěno „dokumentačním zařízením UnicamSpeed“. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně se však o takový důkaz neopírá. Žalovaný tedy vycházel z důkazů, které nebyly správním orgánem I. stupně provedeny ani reflektovány při vyhotovení rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je proto zmatečné a nikoliv řádně odůvodněné (nálezn Ústavního soudu ze dne 6.3.1997 sp. zn. III. ÚS 271/96). Žalobkyně poukázala na ustálenou judikaturu a § 11 odst. 1, 2 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), z nichž plyne, že správní orgány jsou povinny používat pouze certifikovaná měřidla. Rychloměr UnicamREDLIGHT, z něhož pochází důkazní materiál v tomto řízení, nemá platné ověření nebo takové alespoň nebylo doloženo. Nelze proto jeho výstup užít jako důkaz ve správním řízení. Pro unesení důkazního břemene správního orgánu při užití snímků z automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy je potřeba dodržet povinnosti uložené v zákoně o metrologii. Především proto, že pro naplnění skutkové podstaty ust. § 4 písm. c)

zákonu o silničním provozu, je stěžejní řídit se světelnými signály a na snímcích z rychloměru signalizační zařízení zachyceno není, je nutno spoléhat pouze na pravdivost údaje o době, která uplynula od červeného světelného signálu. Rychloměr tedy měl být certifikován také jako přístroj na měření času. Z těchto důvodů je tvrzení správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu více než sporné a nelze je považovat za prokázané;

- 4) ve spise je založeno osvědčení ev. č. x ze dne 29.10.2012, kterým se osvědčuje, že M. O., strážník MP Ostrava, služební číslo x, byla proškolená k ovládání zařízení UnicamREDLIGHT, z čehož je zřejmé, že protiprávní jednání bylo zjištěno zařízením, které funguje nikoliv automatizovaně, ale vyžaduje lidskou obsluhu proškoleným operátorem. S ohledem na znění ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, pak nelze zjištěné jednání projednat jako správní delikt provozovatele vozidla. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy, neboť nebyla splněna podmínka pro takové projednání věci.

3. Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad jeho rámec předeslal, že žalobkyní označený řidič vozidla P. K. je bratrem J. K., který je jediným společníkem a jednatelem společnosti FLEET Control, s. r. o., která zastupovala žalobkyni ve správním řízení. Samotné tvrzení, že vozidlo měl řídit bratr jednatele zmocněnce žalobkyně se jeví nevěrohodným a účelovým, tím spíše, že v podstatě shodným podáním (formou i obsahem) řada jiných provozovatelů, kteří posléze byli ve správním řízení zastupováni společností FLEET Control s. r. o., na výzvu správního orgánu sdělila, že vozidlo řídil právě P. K., což je žalovanému známo z úřední činnosti (např. věc vedená žalovaným pod sp. zn. DSH/11305/ 2014/Blá, kde rozhodnutí bylo napadeno žalobou vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 86/2014) V jiných řízeních P. K. figuruje např. jako zmocněnec tvrzené osoby řidiče M. H. L. s tím, že notářská ověřovací doložka podpisu na plné moci je podle vyjádření notářky falešná (věc sp. zn. DSH/9480/2014/Slo – žaloba sp. zn. 22 A 71/2014, nebo také řízení vedené pod sp. zn. DSH/11864/2014/Zez – žaloba sp. zn. 22 A 93/2014). Žalovanému je dále z úřední činnosti známo, že P. K. spolupracoval s J. K. a společností FLEET Control s. r. o. při zastupování účastníků správních řízení tím způsobem, že se podílel na cílených procesních obstrukcích, např. tím, že si ke dni 16.10.2012 do 10.6.2013 zrušil adresu trvalého pobytu v České republice a současně od 15.10.2012 do 1.7.2013 si určil adresu pro doručování v P., od 2.7.2013 do 25.4.2014 si určil adresu pro doručování na T. a nyní má adresu trvalého pobytu opět na ohlašovně. Uvedené informace lze ověřit v obchodním rejstříku a v informačním systému evidence obyvatel. Dále žalovaný zdůraznil, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je odpovědností objektivní, tedy bez ohledu na zavinění, přičemž liberační důvody jsou pouze dva, a v dané věci nebyly zjištěny. Žalobkyně na výzvu správního orgánu sdělila, že „vozidlo řídil“ P.K, nikoliv že „vozidlo svěřila“ P.K. Je tedy také nedůvodná námitka, že správní orgán měl vyzvat tohoto P. K. k podání vysvětlení, komu řízení vozidla předal. Rovněž zde není svědectví žádné třetí osoby o skutečné identitě řidiče, kterým by správní orgán disponoval. Žalobkyně není postihována za to, že neví, kdo vozidlo řídil, ale za to, že nezajistila dodržování pravidel provozu a povinností řidiče při užití vozidla na pozemní komunikaci, přičemž tato povinnost se vztahuje nejen na toho řidiče, kterému

vozidlo přímo předala, nýbrž na jakéhokoliv řidiče jí provozovaného vozidla. Dále žalovaný uvedl, že o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, byla žalobkyně poučena v předvolání k ústnímu jednání ze dne 21.2.2014, takže její námitka v tomto směru je zcela nedůvodná. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vycházel z obrazového záznamu zaznamenaného prostřednictvím automatizovaného technického prostředku – dokumentačního zařízení UnicamREDLIGHT. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl název dokumentačního zařízení UnicamSpeed, jedná se zjevně o chybu v psaní. Dokumentační zařízení UnicamREDLIGHT přitom není měřidlem ve smyslu zákona o metrologii, nejde o rychloměr ani jiné měřidlo, neboť neměří velikost určené fyzikální veličiny, nýbrž pouze pomocí obrazového záznamu snímá průjezd vozidel křižovatkou. Požadavek žalobkyně na doložení platného ověření tohoto zařízení je proto bezpředmětný. To platí, i co se týče časového údaje o velikosti prodlevy mezi rozsvícením signálu s červeným světlem „Stůj!“ a projetí vozidla žalobkyně křižovatkou. Přesnost této veličiny není podstatná pro posouzení, zda řidič vozidla porušil zákonnou povinnost mimo jiné proto, že povinnost zastavit vozidlo má řidič už při rozsvícení signálu se žlutým světlem „Pozor!“. Rovněž z osvědčení M. O. nevyplývá, že dokumentační zařízení UnicamREDLIGHT není automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z jeho obsahu je zřejmé, že toto osvědčení potvrzuje způsobilost proškolené osoby ke zpracování přestupkových dokumentů z tohoto zařízení. Je tedy zřejmé, že nejde o obsluhu zařízení ve smyslu provádění záznamu každého jednotlivého vozidla, ale o zpracování záznamu, resp. zpracování oznámení o přestupku. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Usnesením ze dne 22.9.2016, č.j. 22 A 104/2014-18 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedené řízení bylo skončeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16.5.2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto podle ust. § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) bylo výrokem I. vysloveno, že se v řízení pokračuje.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb. s.ř.s.). Krajský soud rozhodoval ve věci samé bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 8.11.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení Městské policie Ostrava, úseku přestupků k zahájení řízení ve věci přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, v němž jako provozovatel vozidla byla označena žalobkyně s tím, že je podezřelá ze spáchání přestupku dne 4.11.2013 ve 14:10 hod., kdy na křižovatce ulic Českobratrská a Sokolská třída v Ostravě – Moravské Ostravě specifikovaným vozidlem nezastavila na světelný signál, který příkazuje zastavit. Přílohou oznámení je osvědčení pracovnice Městské policie Ostrava M. O. o proškolení z ovládání dokumentačního zařízení UnicamREDLIGHT a záběry z kamery tohoto zařízení. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 14.11.2013 vyzval žalobkyni jakožto odpovědnou provozovatelku vozidla k uhrazení

částky 1 500 Kč. Žalobkyně sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla dne 25.11.2013 informovala správní orgán, že v uvedené době řídil vozidlo pan P. K. Uvedla jeho datum narození a bydliště v P. 6. Součástí správního spisu je fotografie P. K. z databáze záznamů z aktivní pátrací evidence Policie ČR. Rozhodnutím ze dne 30.1.2014, č.j. SMO/040879/14/DSČ/Mas došlo k odložení věci přestupku, jehož se měl dopustit řidič motorového vozidla P. K. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že P. K. je pracovníci správního orgánu znám z úředních jednání a porovnáním jeho podoby s vyobrazením osoby řídící vozidlo na snímku obrazového záznamu automatizovaného technického prostředku UnicamREDLIGHT vyplývá, že řidičem vozidla není žalobkyní oznámený P. K. Stejně zjištění vyplývá z porovnání snímků obrazového záznamu řidiče vozidla se snímkem P. K., který byl zveřejněn v databázi hledaných osob na webových stránkách Policie ČR. Dne 30.1.2014 pod č.j. SMO/040885/14/DSČ/Mas byl vydán příkaz, jímž byla žalobkyni uložena povinnost uhradit za správní delikt provozovatele vozidla pokutu ve výši 2 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zastoupení společností FLEET Control s. r. o. odpor. Písemností ze dne 21.2.2014 byla žalobkyně předvolána k ústnímu jednání o správním deliktu a současně byla vyrozuměna, že má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem v souladu s ust. § 36 odst. 1 a 2 správního řádu. O ústním jednání byl vyrozuměn také zmocněnec žalobkyně. Dle protokolu o ústním jednání ze dne 20.3.2014 se žalobkyně ani zmocněnec k jednání nedostavili. Součástí protokolu je výčet listinných podkladů a důkazů, které byly u jednání provedeny. Rozhodnutím ze dne 17.4.2014, č.j. SMO/145920/14/DSČ/Mas správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobkyně se dopustila správního deliktu jakožto provozovatel specifikovaného vozidla ve smyslu ust. § 125f odst. 1 a ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což jí byla uložena sankce ve výši 3 800 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, které bylo na výzvu správního orgánu doplněno podáním doručeným 9.5.2014, v němž žalobkyně uvedla, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc měla být řešena jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

7. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
8. Podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

9. Podle ust. § 125 odst. 4 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
10. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
 - b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
11. Krajský soud se zabýval primárně důvodností žalobního bodu 1, tj. neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku správním orgánem I. stupně.
12. Soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zdůrazňují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu, je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za delikt (v širším smyslu) odpovídá řidič vozidla, až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit, vést proti němu přestupkové řízení a spáchání přestupku mu prokázat, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45 a ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46).
13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v posuzované věci měl správní orgán I. stupně k dispozici snímky pořízené dokumentačním zařízením UnicomREDLIGHT a žádné jiné podklady ke ztotožnění řidiče vozidla neměl. Vyzval proto v souladu s ust. § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu žalobkyni jako provozovatelku vozidla k uhrazení určené částky odpovídající pokutě v blokovém řízení (1 500 Kč) a současně ji poučil o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla. Žalobkyní označený řidič P. K. je však osobou, která je správnímu orgánu I. stupně známá z jeho úřední činnosti, a proto byl správní orgán schopen porovnáním s obrazovým záznamem řidiče osoby pořízeným dokumentačním zařízením posoudit, že řidičem předmětného vozidla označený P. K. nebyl. K podpoře svého závěru založil správní orgán I. stupně do správního spisu rovněž fotografii P. K. zveřejněnou v databázi hledaných osob Policíí ČR. Na základě tohoto vyhodnocení správního orgánu I. stupně došlo rozhodnutím ze dne

30.1.2014 k odložení věci přestupku, jehož se měl dopustit P. K. [(§ 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v pozdějším znění – dále jen zákon o přestupcích]. Následně správní orgán I. stupně vydal příkaz, jímž uložil žalobkyni pokutu za spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Otázkou, kam až vedou ony „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 17.2.2016, č. j. 1 As 237/2015-32, v němž řešil skutkově obdobný případ, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní judikatury (viz odst. 15 až 17), že „moc daleko ne“. V rozsudku ze dne 22.10.2015, č. j. 8 As 110/2015-46, na nějž rozsudek č. j. 1 As 237/2015-32 odkazuje, NSS uvedl: „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Krajský soud v posuzované věci musel vyhodnotit, zda závěry, které správní orgán I. stupně vůči osobě P. K. učinil, jsou bez dalšího důvodem pro odložení věci. Nejvyšší správní soud v obdobných věcech seznal, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, např.

- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která krátce po spáchání přestupku zemřela, přičemž bylo zjištěno, že se jednalo o osobu, která s ohledem na závažnost svého zdravotního stavu nebyla způsobilá vozidlo řídit (rozsudek ze dne 16.6.2016, č. j. 6 As 73/2016-40);

- pokud provozovatel vozidla označil za jeho řidiče pana P. K., jakožto osobu správním úřadům i soudům známou pro častá obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích, tudíž se správní orgán ani nepokoušel danou osobu kontaktovat (již výše citovaný rozsudek ze dne 22.10.2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a dále rozsudek ze dne 29.3.2016, č. j. 1 As 7/2016-30);

- pokud by správní orgán nebral za relevantní indicii vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče vozidla oznámení osoby, která se opakovaně dobrovolně nahlásí jako řidič vozidla, avšak následně v řízení o přestupku tuto skutečnost popírá (rozsudek ze dne 26.11.2014, č. j. 1 As 131/2014-45);

- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která výslovně odmítla podat ve věci vysvětlení (rozsudek ze dne 23.3.2016, č. j. 6 As 128/2015-32);

- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření poté, co se pokusil doručit provozovatelem označenému řidiči předvolání k podání vysvětlení, které se nezdařilo, neboť se jednalo o doručování na adresu do zahraničí, odkud se zásilka vrátila s tím, že adresát je neznámý (rozsudky ze dne 26.11.2014, č. j. 1 As 131/2014-45 a ze dne 17.8.2016,

č. j. 7 As 135/2016-17). Na základě uvedeného lze shrnout, že pokud jde o osobu P. K., je její obstrukční role v obdobných případech úředně známá nejen správním orgánům, ale také správním soudům. Samo označení této osoby jako řidiče ve vztahu ke konkrétnímu přestupku bez dalšího zcela znevěrohodňuje tvrzení kteréhokoliv provozovatele vozidla. Soudy ve správním soudnictví proto v těchto případech plně aprobují postup správního orgánu, který se nepokouší tuto osobu kontaktovat. V nyní posuzované věci krajský soud neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se měl od této soudní praxe odchýlit. Krajský soud proto uzavírá, že postup správního orgánu byl důvodný a zákonný. První žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.

14. Shodný je závěr krajského soudu ve vztahu k druhému žalobnímu tvrzení, v němž žalobkyně namítla, že byla zkrácena ve svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že tato žalobní námitka je s ním v přímém rozporu, když žalobkyně byla prokazatelně písemností ze dne 21.2.2014 v rámci předvolání k ústnímu jednání o správním deliktu poučena, že má právo vyjádřit se u tohoto ústního jednání ke všem skutečnostem v souladu s ust. § 36 odst. 1 a 2 správního řádu. Vyrozumění o ústním jednání bylo také zasláno a prokazatelně doručeno zmocněnci žalobkyně. Záviselo zcela na vůli žalobkyně, zda se ústního jednání zúčastní či nikoliv. Její procesní práva nebyla postupem správního orgánu I. stupně nijak zkrácena.
15. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla zmatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k dokumentačnímu zařízení, z něhož byly provedeny rozhodné důkazy a dále, že použité dokumentační zařízení nemá platné ověření podle zákona o metrologii. Krajský soud ani tato žalobní tvrzení důvodnými neshledal. Obsahem správního spisu a rozhodnutím správního orgánu I. stupně je nadevší pochybnost prokázána, že stěžejním důkazním prostředkem v této věci byla dokumentace pořízená dokumentačním zařízením UnicamREDLIGHT. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně toto zařízení označil jako UnicamSpeed, jedná se o zjevnou chybu v psaní, která nezpůsobuje nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a rovněž se nijak nemohla dotknout právní sféry žalobkyně. Dokumentační zařízení UnicamREDLIGHT je pak jednoznačně zařízením, které zaznamenává porušení povinnosti respektovat signalizační světla a není tudíž technickým prostředkem, který měří jakoukoliv fyzikální veličinu, proto se na něj nevztahuje zákon o metrologii. V tomto ohledu se krajský soud plně ztotožňuje s názorem žalovaného. Shodně s ním zastává také názor, že časový interval mezi rozsvícením jednotlivých světelných signálů je pro posouzení věci zcela irrelevantní.
16. Nedůvodným shledal krajský soud také čtvrtý žalobní bod, neboť osvědčení pracovnice městské policie založené ve spise není důkazem o tom, že by technické zařízení UnicamREDLIGHT, z něhož byly pořízeny rozhodné záběry, bylo prostředkem vyžadujícím lidskou obsluhu. Z povahy věci je logicky dovoditelné, že automatizované technické zařízení, i když je při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích používáno bez obsluhy, vyžaduje následnou obsluhu v tom smyslu, že proškolená osoba vyjme dokumentační materiál z tohoto zařízení a následně jej zpracuje a předá k dalšímu využití. Tomu také odpovídá obsah školení, jenž je vymezen v osvědčení odpovědné pracovnice založeném ve správním spise.

17. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 16. srpna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu